

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-952/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Semeš, OIB: 41371832633, iz Osijeka, Gornjodravaska obala 84, zastupanog po odvjetnicima u Zajedničkom odvjetničkom uredu Radojica Vučković i Marko Cerovac u Osijeku, protiv tužene Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupane po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 2. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice Marka Cerovca, po objavi 20. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 5. Ugovora o kreditu br. 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog 13. kolovoza 2009. između Korisnika kredita Đure Semeš i HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., u dijelu koji glasi:
„Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.75 % (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita ...“

II. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Mirjani Semeš, OIB: 41371832633, iz Osijeka, Gornjodravaska obala 84, iznos od 364,86 eura (slovima: tristošezdesetčetirieuara osamdesetšestcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. kolovoza 2009. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište,

uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, naknaditi tužiteljici Mirjani Semeš, OIB: 41371832633, iz Osijeka, Gornjodravska obala 84, prouzročeni parnični trošak u iznosu 490,59 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20. srpnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadu troška parničnog postupka iznad dosuđenog u točki III. izreke presude.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 15. srpnja 2025. navodi da je temeljem Rješenja o nasljeđivanju br. O-1266/13, doneseno po javnom bilježniku Hrvatinu Šustiću od 3. rujna 2013., proglašena kao nasljednica iza pok. Đure Semeš njezinog muža, da su 13. kolovoza 2009. pravni prednik tužiteljice Đuro Semeš i pravni prednik tužene – HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., zaključili u Podružnici tužene u Osijeku Ugovor o kreditu br. 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, a prema kojem je tužena kao kreditor predniku tužiteljice kao korisniku kredita odobrila i stavila na raspolaganje kredit u iznosu od 13.690,00 eura. Kredit je u cijelosti otplaćen. Ovdje tužiteljica bila je sudužnica po predmetnom kreditu te je neposredno sudjelovala prilikom sklapanja kredita. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 5. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 2.75% od odobrenog iznosa kredita. Tužena je prilikom isplate kredita 14. kolovoza 2009. naplatila pravnom predniku tužiteljice naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.749,02 kn, a koja protuvrijednost sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj iznosi 364,86 EUR-a. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu,“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tužene (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja. Predniku tužiteljice kao ni tužiteljici kao tada sudužniku u kreditu uopće nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri već je ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja te je prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužene (ispravno tužiteljice) kao potrošača pa je zbog navedenog ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Obzirom je tužena temeljem takve nepoštene odredbe o „ulaznoj naknadi“ u predmetnom ugovoru istu naplatila i time stekla nepripadajuću imovinsku korist, tužena je kao nepošten stjecatelj, sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a, naplaćenu naknadu dužna vratiti zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Slijedom navedenog tužiteljica predlaže da sud donese presudu:

„I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 5. Ugovora o kreditu br. 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog 13. kolovoza 2009. između Korisnika kredita Đure Semeš i HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., u dijelu koji glasi:

„Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.75 % (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita ...“

II. Nalaže se tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 364,86 eura na ime povrata iznosa za naknadu za obradu kredita sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 15. kolovoza 2009. pa do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj da tužiteljici plati prouzročeni trošak parničnog postupka zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, sve u roku 15 dana.”

2. Tužena prigovora naznačenoj vrijednosti predmeta spora, naime, tužiteljica je vrijednost spora naznačila u iznosu od 1.340,50 eura dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 364,86 eura slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Predlaže sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od 364,86 eura.

Tužena navodi da visina i datum naplaćene naknade nije sporan.

Kako je tužba podnesena 15. srpnja 2025., tužena ističe materijalnopravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 15. srpnja 2020., nastupila zastara potraživanja. Prema odredbi članka 241. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom rad i utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Kako je kondemnatorni dio u zastari, to tužiteljica nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužiteljica tužbom potražuje isplatu, kako to određuje ZPP-a u članku 187. stavku 2., što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Osnova ove tužbe jest poziv na institut stjecanja bez osnove. Za taj institut primjenjuje se opći zastarni rok, sukladno članku 225. ZOO-a. Stajalište je tužene kako je zastarni rok za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz nišetnog posla potrebno ograničiti na zakonom propisani zastarni rok koji se ima računati u svakom pojedinom slučaju. Obzirom je Ugovor o kreditu zaključen 2009. godine te iznos ulazne naknade naplaćen 2009. godine, dok ugovor o kreditu nije utvrđen ništetnim, jasno je i nedvojbeno da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina.

Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tužene dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužiteljica ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tužena mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tužena smatra da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno, bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode.

Tužiteljica i tužena pojedinačno su pregovarale o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužiteljice kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno: tužiteljica se prije sklapanja ugovora o kreditu obratila tuženoj s kojom je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučila zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete; tužena je u tim pregovorima vrlo jasno objasnila sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je tužena, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovala sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužiteljica jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženom zaključiti. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita, što je tužiteljica po vlastitom izboru prihvatila, iako je imala mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Tužena je u potpunosti postupala u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama, te je tužiteljici kao potrošaču predočila i učinila dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljive prava i obveze ugovornih strana.

Odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita je jasna, lako uočljiva i razumljiva. Prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo je dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati. Člankom 1022. stavkom 2. ZOO propisano je kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već odražava volju tužiteljice iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužiteljice. Tužena kao kreditor nije ovlaštena samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezana pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo se o sadržaju istoga, korisniku kredita su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tužena u potpunosti postupala u skladu s prisilnim propisima (Zakon o bankama članak 173.) i pod nadzorom HNB-a. U bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačena u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske narodne banke te koja je izvješena u poslovnica, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tužene, sve sukladno članku 173. tada važećeg Zakona o bankama. Proizlazi da je tužiteljica imala dovoljno informacija iz kojih proizlazi njezina obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bila informirana prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“ 15/14.), izdan od Ministarstva financija, pa se radi o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu koja nije ništetna niti protivna Ustavnu, prisilnim propisima niti moralu društva. I Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata. Citira odredbu članka 296. stavka 3. ZOO-a. Naknada

za obradu kredita, prema stavu HNB-a, dio je EKS koja predstavlja cijenu u smislu članka 84. ZZP-a za koju se onda prema odredbama ZZP-a ne provode testovi transparentnosti i poštenosti. Ulazna naknada kao sastavni dio EKS-a predstavlja konačni trošak kredita, koje postupanje banke nadzire HNB. Članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužiteljice, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona. Kako je tužiteljica potpisivanjem predmetnog Ugovora o kreditu iskazala svoju pravu volju, to podnošenjem tužbe dovodi u pitanje osnovni smisao i sigurnost u pravnom prometu ugovora koji se solemniziraju, obzirom da isti ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Tužiteljica je dobrovoljno pristala na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve odredbe ugovora, obzirom u nijednom trenutku nije zatražila izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid ugovora.

Da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari: procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere. Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Time je u cijelosti ostvaren zahtjev transparentnosti. U svakom pojedinačnom slučaju je potrebno ispitati eventualnu nepoštenost odredbe ocjenjujući sve okolnosti sklapanja predmetnog ugovora, kako je to navedeno u odluci Europskog suda C-186/16, a radi pravile primjene odredbi Direktive 93/13. Pri tom se ukazuje i na zauzeto shvaćanju o tumačenju direktive izraženo u odluci Europskog suda u spojenom predmetu C-224/19 i C-259/19. Konkretna ugovorna odredba je u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama.

Tužena ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primila tužiteljica. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužiteljice nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana.

Tužena prigovara da bi tužiteljica imala status potrošača. Prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi, odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništeta samo ukoliko je takvo što suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tu znatnu neravnotežu tužiteljica ničim nije dokazala. U konkretnom slučaju je došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega se ništetnost više ne može isticati. Tužiteljica je bila upoznata s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze.

Tužena osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tužena nije pala u zakašnjenje prema tužiteljici, niti joj je obveza koju bi trebala ispuniti uopće izvjesna ili poznata, pa nema govora o zakašnjenju tužene. Kada se uzme u obzir da je tužena cijelo vrijeme trajanja ugovora postupala sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada nema govora da bi

morala snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženoj, tada je ona za tu obvezu saznala tek primitkom presude, kada će joj sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženu na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Imajući u vidu navedeno, predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženoj.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao rješenje o nasljeđivanju javnog bilježnika Hrvatina Šustića iz Osijeka, posl.br. O-1266/13 od 3. rujna 2013. (stranica 5-7 spisa), Ugovor o kreditu broj 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 12. kolovoza 2009. (stranica 8-12 spisa), odgovor tužene od 23. svibnja 2025. (stranica 13 spisa), naknade u poslovanju s građanima od 15. srpnja 2009. (stranica 30-34 spisa), iskaz tužiteljice (stranica 44-45 spisa) i drugu spis u priležuću dokumentaciju.

3.1. Nije provedeno financijsko vještačenje, budući je tužiteljica na ročištu 2. srpnja 2026., odustala od provođenja istog. Odbijen je prijedlog tužene za pribavom očitovanja Hrvatske narodne banke o značenju efektivne kamatne stope (EKS), jer istim se ne bi utvrdile odlučne činjenice u ovome postupku.

4. Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 12. kolovoza 2009., ovjerenog po javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka 13. kolovoza 2009., koji glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.75% (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita ...“, te isplata iznosa od 364,86 eura zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. kolovoza 2009. pa do isplate na ime ništetne odredbe.

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 12. kolovoza 2009. prednik tužiteljice Đuro Semeš kao korisnik kredita i pravni prednik tužene – Hypo Alpe-Adria bank d.d. - kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj 728-53012928 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je kreditor stavio predniku tužiteljice na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 13.690,00 EUR po srednjem tečaju za EUR Hypo Alpe-Adria bank d.d na dan korištenja kredita,

- da je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2.75% (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita ... (članka 5. stavak 1.),

- da je kredit odobren za kupovinu novog motornog vozila,

- da je pravni prednik tužene predniku tužiteljice na ime predmetne naknade 14. kolovoza 2009. naplatio iznos od 364,86 eura,

- da je Đuro Semeš umro, te da je tužiteljica utvrđena njegovom nasljednicom.

6. Sporno je među strankama je li odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade u visini 2.75% iznosa kredita, sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu, ništetna.

7. Pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima normativno je regulirano prije svega Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07. – dalje: ZZP),

koji je bio na snazi od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2014., dakle u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu.

7.1. Člankom 74. ZZP-a propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

7.2. Člankom 96. stavkom 1. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (stavak 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.). Drugim riječima, na tuženoj je teret dokazivanja da je s prednikom tužiteljice pojedinačno pregovarala o naknadi za obradu kredita i o visini te naknade.

7.3. Člankom 99. ZZP-a je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 99. ZZP-a samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 99. ZZP ne mogu se odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za potrošača" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita (naknada za obradu kredita), prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

7.4. Osim toga, tekst članka 99. ZZP-a treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga. Stoga, a imajući na umu sve navedeno, sporni dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu nije izuzet iz ocjene poštenosti.

7.5. U okviru te ocjene, potrebno je ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 98. ZZP-a uzeo u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

7.6. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 96. stavak 1. ZZP-a, odlučno je ocijeniti bi li tužena, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s prednikom tužiteljice, mogla razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sporni dio ugovorne odredbe članka 5. ne sadrže nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnose, ne može se zaključiti da je tužena mogla razumno očekivati da bi prednik tužiteljice pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

7.7. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

7.8. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. – dalje u tekstu: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita. Međutim, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj prednika tužiteljice kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

7.9. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene

jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

8. Prednik tužiteljice je potrošač u smislu odredbe članka 3. ZZP-a, kojom je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Naime, iz Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio prednik tužiteljice kao fizička osoba, te da se radi o namjenskom kreditu za kupovinu novog motornog vozila, dok iz iskaza tužiteljice proizlazi da im je kredit bio potreban za kupovinu novog motornog vozila, koji je služio za osobne potrebe suprugu i tužiteljici, obaviti poslove u gradu, otići na more, na izlet, kao i da u trenutku podizanja kredita suprug nije bio vlasnik obrta niti tvrtke. Tužena pak tijekom postupka nije dokazala da je ugovor sklopljen u okviru poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti prednika tužiteljice. Dakle, prednik tužiteljice je potrošač u smislu citirane odredbe članka 3. ZZP-a, a tužena trgovac te se radi o potrošačkom ugovoru.

9. Obzirom na naprijed iznijeto, valjalo je utvrditi jesu li stranke pregovarale oko naknade za obradu kredita (članak 5. Ugovora o kreditu), odnosno je li prednik tužiteljice imao utjecaj na sadržaj tih odredbi Ugovora. Radi utvrđenja tih okolnosti ovaj sud je saslušao tužiteljicu te pročitao Ugovor o kreditu od 12. kolovoza 2009.

9.1. Tužiteljica je iskazala da je nasljednica pok. Đure Semeša koji je sklopio ugovor o kreditu sa tadašnjom Hypo Alpe Adria bank, dok je ona bila sudužnik svom suprugu i zajedno su išli u banku u svezi odobrenja kredita odnosno potpisivanja istog tako da je upoznata sa svime što se događalo u vezi predmetnog kredita. Pri prvom dolasku u banku bilo je govora o dokumentaciji koju treba odnijeti radi odobrenja kredita. Ugovor o kreditu sačinila je banka. Dan je na potpis njoj i suprugu. Prethodno potpisivanju suprug i ona su pročitali ugovor ali nisu baš posve razumjeli baš sve odredbe ugovora, ustvari bilo im je bitno da dobiju kredit. Suprug je bio po struci ekonomist. Od strane bankovnog službenika nije im ništa rečeno u svezi plaćanja sporne naknade, zašto se ona plaća niti na koji način je određena visina iste. Nisu dobili niti ikakvu odluku banke iz koje bi bila vidljiva visina te naknade. Nisu mogli utjecati na odredbe ugovora, bilo je onako kako je odredila banka a kredit im je bio potreban.

Na upit punom. tužiteljice odgovorila je da je u vrijeme podizanja kredita njezin suprug bio zaposlen u Pivovari Osijek.

9.1.1. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice budući je ista iskazivala životno, logično i uvjerljivo o onim činjenicama kojih se sjeća i o svojem viđenju stvari. Na temelju iskaza tužiteljice, proizlazi da djelatnik banke, prilikom potpisivanja ugovora o kreditu niti njezinom suprugu niti njoj nije pojasnio na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, zašto se ona plaća niti na koji način je određena visina iste, kao i da nisu dobili niti ikakvu odluku banke iz koje bi bila vidljiva visina te naknade odnosno nisu mogli utjecati na odredbe ugovora, bilo je onako kako je odredila banka, a kredit im je bio potreban.

9.2. Iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj je korisnik kredita obavezan platiti banci jednokratne troškove obrade u visini od 2,75% iznosa kredita.

9.3. Temeljem tako provedenih dokaza ovaj sud zaključuje da tužena, na kojoj je teret dokaza, nije dokazala da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori u pogledu naknade za obradu kredita, već se radilo o uvjetima koje je odredila tužena, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti. Tužena također nije ničim dokazala da je prednik tužiteljice upoznat s Naknadama u poslovanju s građanima koje su se primjenjivale od 15. srpnja 2009. Nadalje na konkretan slučaj ne mogu se primijetiti niti odredbe Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite, a koji je stupio na snagu 14. veljače 2014., dakle nakon sklapanja predmetnog ugovora o kreditu i naplate sporne naknade.

9.4. Predniku tužiteljice je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj prednik tužiteljice nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu prednika tužiteljice, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

9.5. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, u visini od 2,75% iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

9.6. Odredba o troškovima obrade kredita je transparenta jer je omogućavala predniku tužiteljice da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade, ali sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

9.7. Budući se o spornom dijelu odredbe članka 5. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tužene i prednik tužiteljice nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu prednika tužiteljice potrošača, to znači da je navedena odredba Ugovora o kreditu, primjenom članka 96. stavka 1. ZZP-a nepoštena, te ništetna u smislu članka 102. stavak 1. ZZP-a.

10. Suprotno tvrdnji tužene, ne radi se o zabrani manjeg značaja jer je odredbom povrijeđen i javni interes s obzirom na općepoznati broj potrošačkih kredita koje korisnici sklapaju s tuženom i drugim bankama.

11. U odnosu na prigovor tužene da sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnom propisima ni moralu društva, pa da ne može biti nepoštena, ovaj sud ukazuje da sporna odredba ugovora o kreditu nije utvrđena ništetnom jer da ne bi bila dopuštena, već je utvrđena ništetnom iz razloga što ugovorne stranke nisu o istoj pojedinačno pregovarale.

12. Nadalje, odredbom članka 187. stavka 1. i 2. ZPP-a propisano je da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili

istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Nadalje, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22, 156/22. i 155/23., dalje ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). Tužiteljica stoga ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi neovisno i o tome što je predmetni kredit ispunjen u cijelosti.

13. Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz članka 5. Ugovora o kreditu o jednokratnim troškovima obrade kredita.

14. Neosnovan je prigovor zastare tužene. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa nije zastarjelo pravo tužiteljice na isticanje ništetnosti dijela odredbe članka 5. Ugovora o kreditu. Tužiteljica je postavila zahtjev za isplatu, pa se radi o restitucijskom zahtjevu, a u odnosu na kojeg je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, u konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom kao prethodno pitanje riješeno pitanje ništetnosti dijela odredbe članka 5., pa zastarni rok propisan člankom 225. ZOO-a od pet godina nije protekao.

15. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 1115. ZOO je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja predmetnih iznosa jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu.

15.1. Tužiteljici zakonska zatezna kamata pripada od dana uplate iznosa na ime naknade za obradu kredita u visini od 364,86 eura, koji iznos i datum uplate su među

strankama nesporni, pa joj je zakonska zatezna kamata dosuđena počevši od 15. kolovoza 2009.

15.2. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.), a od 30. prosinca 2023. do isplate stopa kamate je dosuđena u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

16. Obzirom na iznijeto ovaj sud nalazi osnovanim zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u visini 2,75% od iznosa kredita, sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu sklopljenog između prednika tužiteljice i pravnog prednika tužene, kao i zahtjev tužiteljice za povrat plaćenog iznosa temeljem ništetne odredbe u iznosu 364,86 eura s kamatom počevši od 15. kolovoza 2009. pa do isplate.

17. Odluka o trošku tužiteljice temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 82/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje u tekstu: ZPP) te sukladno Tarifi o naknadama i nagradama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje u tekstu: Tarifa). Ovaj sud je na ročištu 2. srpnja 2026. vrijednost predmeta spora utvrdio u iznosu od 364,86 eura, a koji iznos predstavlja utuženi iznos kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva, bez uzimanja u obzir onog dijela koji se odnosi na utvrđenje. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., i u odluci broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari određena prema visini zahtjeva za isplatu.

17.1. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku-odvjetniku, i to za:

- sastav tužbe u iznosu 100,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife)
- sastav obrazloženog podneska od 25. studenoga 2025. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 2. srpnja 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu za objavu presude 20. srpnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife), ukupno 350,00 eura što uvećano za pripadajući iznos PDV-a daje iznos od 437,50 eura. Dosuđen joj je i trošak plaćene pristojbe za tužbu

u iznosu 26,55 eura i za presudu u iznosu 26,54 eura. Dakle, tužiteljici je dosuđen ukupan trošak u iznosu 490,59 eura na koji iznos joj je dosuđena pripadajuća zakonska zatezna kamata počevši od presuđenja (prema članku 151. stavku 3. ZPP-a) pa do isplate, dok je s ostatkom zahtjeva na ime parničnog troška povrh dosuđenog tužiteljica odbijena.

18. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Osijeku 20. srpnja 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Zajednički odvjetnički ured Radojica Vučković i Marko Cerovac u Osijeku
2. Odvjetničko društvo Ćurković i Šanjug d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-3088a-f17fd**

Kontrolni broj: **09f67-2d872-9ad78**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.